

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558504336/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

lov og slukker Lysene, førend de tre haiv tændte. Kom, lad mig selv – eller hvor er Carl, min egen Kertedreng?»

«Her, strenge Herre!» svarede Carl i det han sprang til med sin Kerte og tændte Lysene.

«Saa kan du gaar, – sagde Greven til den fremmede Dreng – see du kommer i Seng og faaar noget varmt: Øl med Peber! du har stærk Peber, kan jeg see.»

«Ja, Herre! – svarede Drengen – Men min Kerte brænder ikke godt, maa jeg laane din – sagde han til Carl – der er saa mørkt paa Gangen og den fæle Trappe.»

«Men hvorledes skal jeg da selv finde tilbage?» spurgte Carl lidt urolig.

«Du kan blive her og ligge paa Løibænken hist, – svarede Greven fortrædelig – giv ham Kerten og lad ham løbe! han er mørkerød.»

Carl taug og adlød, og den fremmede Dreng gik langsomt og skjælvende ud af Døren med Haanden ængstelig for Kerten, at ikke Trækvinden skulde udpuste den.

I Sideværelset havde Bisp Peder ogsaa faaet tændt de tre Lys i sin Arnstage, og ladet Drengen, som lyste ham, gaar tilbage. Nu aabnede han Døren til sin Nabos Værelse, og traadte ind.

«Her er altsaa den berygtede grønne Stue, – sagde han og saar sig nøie om i alle Kroge – her er kun de tvende Indgange, see jeg; Døren til Gangen vil jeg sætte Støngen for, ligesom jeg har gjort i min Stue. I har vel eders Vaaben med? ædle Greve!»

Greven pegede paa sit store Sværd, som stod ved Sengen og meente, det dog vel var bedst, at blive oppe for det Første, og oppebie, vaagne og muntre, hvad der vilde komme; thi Kertedrengens overvættes Frygt troede han dog maatte have nogen Grund.

«Lagde I Mærke til den høie stejle Trappe, vi kom op ad, og til den store rødplettede Møllesteen forneden? – spurgte Bispen – paa den, sagde den frygtsumme Dreng mig, var det, at den gamle kjække Borgherre satte Livet til; han havde ofte sin Gang her om Natten, – sagde han ogsaa – og man troede, han i Taarnet i denne Sidefløi havde Omgang med Aander, og bespejdede Stjernernes Gang.»

«Gamle Esbern var en klog og dygtig Herre – svarede Grev Albert – det er intet Under, at den overtroiske Almue tillægger ham forbudne Konster og Omgang med Aander; han havde ualmindelige Kundskaber ikke alene i Statskonsten og Folkenes Historie; men han